ג טור כשם הר"מ

מרונונגורו שונהרד נסי תרמ"ד פסק הלכות פסח סימ/ תפו תפח

(יד) לריך לחזור ולהזכירו (ח) ביעלה ויבא (חשובת מהרי"ל) מיהו אם לא הזכירו ביעלה ויבא (טו) א"ל י כן מנהג לחזור (ב"י) וש"ל ששכת להזכיר של י"ט בשתרית ע"ל סימן קכ"ו: ד<u>בליל ראשון של פסח (ט) [ב] גומרין</u> א לשון טור מחלר בצבור בגעימה בברכה תחלה וסוף וכן בליל שני של שני ימים טובים של גליות: הגה וכל זה במתחל שרין י"מים מובים של גליות: הגה וכל זה

(טד) אין אנו נוהגים כן כי אין אנו אומרים בלילה בבית הכנסת ההלל כלל:

תפח סדר תפלת שחרית של פסח. ובו ג' סעיפים:

א אשחרית נכנסים לבית הכנסת (א) וקורים (6) הזמירות של שבת ומתפללין תפלת שחרית וסיוםף שממית סי (ב) בוגומרין ההלל י(ומנרכין) (ב) [א] (ג) לקרות ההלל ") יואין מפסיקין בו אלא (ד) כדרך שאמרו מניך הכל"ש דחה דבריו

וכתב הבית יוסף שכ"ל מהמפרשים בפרק ב' דברכות וכן נהגו הספרדים) ד ליינחיו לעיל סי' תכ"ב

שערי תשוכה [כ] גומרין. עבה"ט ועיין בפר"ח שכתב כשם רדב"ו שאם חל כשכת

קורים הלל הודם ויכולו והפר"ח כ' שלא נהגו כן רק חדיר קודם ועיין בשו"ת בית יהודה במעשה שטעה הש"ן והתחיל בברכת הלל חין מחדרין

באר היטב ובפפח מעולם לא היה מנהג לקדש בבית הכנסת מ"א. וט"ו כתב אם הוא במקום שאין יין בעיר לכל הקהל רק ליחידים יש לקדש בבהכ"נ להוליה מי שחין לו יין ע"ש ועח"י: (ח) ביעלה ויבא. ורוב האחרונים הסכימו שאין להזכיר שבת ביעלה ויבא. והט"ו פסק דאע"ג דבכרכת המזון וכן בר"ח אין לחזכיר של שבת ביעלה ויבא מ"מ בתפלת החג יש להזכירו ועיין בו שהאריך בזה

אותו בשביל המדיר שאינו רק למצוה גם כי אין בו חובה גמורה שהרי מנהג אשכנזים שלא לאומרו בבהכ"י בלילה ע"ש: [ה] לקרות. ועיין בשהגת אריה סי׳ ס"ט בספק אם אמר הלל ביו"ט או

והעלה לבסוף אפילו לאותם גדולים שאין מסכימים להזכירו אין למחות בשום אדם אם מזכירו דהא אין כאן ברכה לבטלה אלא הזכרה לחוד וחין הפסד בכך עיין שם: (ט) גומרין. וכן הוא על פי קבלת האר"י ז"ל:

(א) הזמירות. ואומרים מזמור שיר ליום השבת די"ט נמי אקרי שבת ד"מ. וע"ל סי' נ"א ס"ק יו"ד מש"ש: (ב) לקרות.

משנה ברודה ביאור הלכה

שהזכיר שבת באמלע והפר"ח ועוד כמה פוסקים חולקים עליו דבין שהזכיר שבת לבד או יו"ט לבד לא יצא כיון ששינה החתימה ממטבע שטבעו חכמים ולענ"ד היה נראה לחלק דאם דילג של שבת לא יצא ואם דילג של יו"ט ילא די"ל דאף לרבי דהוסיף לחתום אף בשל יום טוב היינו רק לכחחלה הבל בדיעבד אם לא חתם רק בשל שבח מודה דילא דבודאי לא פליג על ב"ה דעיקר נוסח הברכה היא רק לחתום בשל שבת אלא דלכתחלה הוסיף אף בשל יו"ט ויש הוכחה לזה מהירושלמי דשם אתמר בשם רבי גופא כב"ה דהכא והכי איתא שם אית תנויי חני פותח בשל שבת וחותם בשל יו"ט ואית חנויי חני פותה בשל יו"ט וחותם בשל שבת רבי הומר פותח בשל שכת וחותם בשל שבת ומוכיר של יו"ע בינתים המר ר"ם בן פזי משום ריב"ל הלכה כרבי עכ"ל הירושלמי הרי דרבי נקט שם ממש כב"ה דהכה ופסקינן גם שם דהלכה כרבי ושלה יסתור דברי רבי אהדדי וגם הפסק הלכה אהדדי צ"ל דשם קאי על עיקר נוסח הברכה ואליבה דב"ה דמודי רבי דעיקר נוסח הכרכה [אף לענין דיעבד שלה יצה אם שינה] הוא לסיים בשל שבת דלא פליג בזה על ב"ה וע"ז איחמר שם

לנו ממילא לא הזכיר גם של שבת מ"מ כיון שחזר והזכירו ביעלה ויבוא שאמר ביום השבת הזה וביום הג פלוני הזה ילא דהא עכ"פ הזכיר של שבת בתוך הברכה ומשמע מלשון זה דאם גם ביעלה ויבות לה הזכיר של שבת לה יצה ויש לעיין דהה מזכיר שבת בוהשיחנו שמומר והנחילנו וכו' שבת ומועדי קדשך וחולי משום דהוא מזכירו רק סמוך להחימה לבד ואנן בעינן שיהא פותח נמי בשל שבת כדמיתה בגמרה ול"ע: (יד) צריך לחזור ולהזכירו. כמו שמוליר שניהם באתה בחרתנו: (טר) א"צ לחזור. דיש בוה פלוגמא לרבוותא אם לריך להזכירו ולכן בדיעבד אין לריך לחזור וגם בלא"ם הרי הזכיר פעם אחת באתה בהרחנו ואיננו לעיכובא בדיעבד לכו"ע. ודע דהרבה אחרונים הסכימו שאפילו לכחחלה אין להזכיר של שבת ביעלה ויבוא וכן המנהג ועיין בלבוש שכתב טעם נכון לזה שעיקר יעלה מבוא נחיסד על הזכירה ועל הפקידה וחין שייך זכרון אלא ביו"ט ובר"ח דכחיב וביום שמחתכם

ובמועדיכם ובר"ח וגו' ונזכרתם ולא נזכר עם שבת כלל: ד (טז) אין אנו נוהגים. היינו במדינות אלו ומנהג ספרדים לומר: מו וקורים הזמירות וכו'. סיינו המומורים שאומרים קודם פסוקי דומרה וגם מזמור שיר ליום השבת (א) אומרים דיו"ט נמי מקרי שבת. וכן אומרים ברכת נשמת כמו בשבת ואחר ברכו אומרים ברכת יוצר אור כמו בחול: (ב) וגומרין ההלל. ואם חיפר פסוק אחד (כ) או מיבה אחת לכיך להתחיל אח"כ מאותו פסוק ולגמור עד סוף ההלל דאם יאמרנו במקום שנזכר הו"ל קריאה למפרע ולא יצא: (ג) לקרות ההלל. ר"ל שלא יאמר לגמור ההלל דשמא ידלג חיבה או אות אחת (ג) ויש חשש ברכה לבטלה ואם אמר לגמור ילא ובמקום שנהגו לומר לגמור אין לבטל מנהגם [פמ"ג]. אם בא לבהכ"נ סמוך להלל יקרא חחלה הלל עם הלבור ואח"כ יתפלל והוא שלא יעבור זמן ק"ש ותפלה עי"ז ועיין לעיל בסימן חכ"ב (ד) במ"ב סקט"ז: (ד) כדרך שאמרו בק"ש וכו".

שער הציון (מ) משא"כ בכניסת יו"ע א"ח מזמור שיר ליום השבת ביו"ע רק כשחל יו"ע בשבת רש מקומות שא"ה לכה דודי כשחל יו"ע בשבת או בחוה"מ כשחל בשבת רק מזמור שיר ליום השבת אומרים [פמ"ג]: (ב) לא העתקתי פרט זה לעיל בסימן תכ"ב במ"ב סקכ"ז דשם עלם הדין של פסוק אחד ג"כ לה ברירה כמו שכחבתי בבה"ל בד"ה למפרע ע"ש משה"כ הכה דמיירי ביו"ט של פסח בבי ימים הראשונים שגומרין בהם החלל דמוכח במגילה דף י"ן דהלל ומגילה שרון ולענין מגילה כמב הר"ן בהדים דבין השמיט פסוק או מיבה אחת דינן שוה וממילא פשוט דה"ה לענין הלל. וע"כ לריך ליזהר מאוד בימים שגומרין ההלל שלא יקרא המיבות בטעות שמשתנה הענין עי"ז דלענין מגילה מחמרינן כזה כדאימא לקמן בסימן חר"ל סי"ד ע"ש במ"א וה"ה הכא: (ג) לשון הטור בשם הר"מ ולכאורה אף אם יברך לקרות אם ידלג מההלל ג"כ לא יצא כמו במגילה וכדפסקינן לעיל בסימן חכ"ב בסופו דאם קרא וטעה יחזור למקום שטעה ואפשר לומר דסבר ר"מ. כדעה ראשונה שבסימן חר"ל לענין מגילה סי"ד דאין מדקדקין בטעוחיה דהיינו אף אם לא קרא התיבה כתקונה ג"ל יום ותפחברא דה"ה לענין הלל ולוה אתר אם יאתר לקרות לא יהיה חשש ברכה לבעלה משא"ל אם יאתר לגתור אף אם ידלג אות אחם הרי לא גמר ויש כאן חשש ברכה לבטלה: (ד) לענין אם הוא שומד באמצע פסוקי דומרה שלא יפסיק אכן אם הוא שומד בין ישתבח ליולר יפסיק כדי שיאתר הלל בלבור [דה"ח] והיינו אם הוא יודע שאח"כ לא יודמן לו לבור שיאתרו הלל: